



Кирил Добрев

Куфарът

Летището както всички летища по света беше тъпкано с народ. Някои се готвеха да летят, други пристигаха... Сред последните можеше да се забележи мъж на средна възраст със сив бизнесменски костюм и малък куфар в ръка. Всъщност този господин беше толкова бизличен, че едва ли някой би го забелязал, ако не трябваше нашия разказ да започне с него. Той вървеше с делова крачка към редица телефонни автомати. Избра си едни от тях, постави куфара на земята и се зае да говори по телефона. След около пет минути господинът излезе от сградата на летището, но без куфара. Явно разговорът така го беше афектирал, че дори си забрави багажа. Поне така изглеждаше отстрани. В същият момент към телефона се приближи друг мъж... Той вдигна слушалката, послуша известно време, постави я, взе куфара и също се отправи към изхода. Повика си такси и потегли в неизвестна посока.

\* \* \*

В центъра на града пак имаше задръстване.  
– Понякога продължава два-три часа – казва шофьорът на таксито.  
– По дяволите! Не мога да чакам толкова дълго. – промърмори пътникът, след което плати и излезе от таксито. Шапката му се мяркаше известно време между автомобилите, задръстили улицата. Но накрая изчезна. Шофьорът остана да чака освобождаването на пътя. И куфара също. Седеше си отзад мирно и тихо...

\* \* \*

На сутринта излезе от къщи с една мисъл: „Колко ще спечели днес“? Само че колата я нямаше. Това го накара да се вцепени, но не за дълго. Бързо се осъзна и хукна да се обажда на полицията.

Намериха таксито след два дни. Всъщност намериха само останки от него. През това време Джо Прасето, Уили Гаргата и Саймън Хамелиона водеха оживен спор за подялбата на плячката. За частите от колата се бяха споразумели горе – долу, но за куфара... Уили искаше да го разпорят и да вземат съдържанието, Джо искаше да го отворят внимателно. Просто да открият шифъра. Да не чупят ключалката защото, ако го продадат и от него ще паднат добри пари. Саймън пък беше решил да вземе и куфара и съдържанието му. Спорът приключи с това, че Гаргата заби ножа си в корема на Саймън, той обаче гръмна два пъти преди да издъхне. Докато траеше всичко това Джо Прасето, с невероятна за своите килограми пъргавост се хвърли зад един плот, удари си носа в

куфара, грабна го и се изпари от гаража. Попадна на улицата сред тълпата. След втората пресечка вече се беше успокоил и даже се опитваше да си подсвирква. Обаче нищо не се получи. Две полицейски сирени виеха съвсем друга мелодия. Той се обърна тъкмо навреме, за да чуе как няколко бягащи ченгета викаха:

– Стой! – размахвайки пистолети.

Хукна да бяга. Две неща обаче му пречеха – килограмите и куфарът. Реши да се освободи поне от едното и го хвърли. Той тупна в краката на професор Хил Милтън. Професорът не му обърна внимание, защото водеше оживен разговор със своя колега Харисън, а също така си мислеше, че новата му теория ще предизвика фурор в научните среди. Но за да бъдем съвсем точни трябва да споменем, че съзнанието на Милтън беше заето с хубавата му любовница Сали. Докато двамата професори си говореха, покрай тях претичаха последователно на малки интервали първо Джо Прасето, след него висок слаб негър, стиснал дамската чанта и накрая няколко полицаи. След като и те отминаха Харисън каза:

– Не е ли по-добре да продължим разговора си на по-спокойно място?

– Да, прав сте приятелю – отговори Милтън и тръгна по улицата.

– Но, Хил, забравил си куфара!...

– О, така ли? Всъщност съвсем прав си – и той го взе.

\* \* \*

Вероятно вече умирате от любопитство да разберете какво има в този куфар?

Трябва да ви кажа, че и аз не знам. Но ако толкова ви интересува, потърсете го някъде из улиците. Вероятно още сменя притежателите си.

2.11.1990 г.

КРАЙ

© 1990 Кирил Добрев

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/505>]